

RUXANDRA POPUȚOIA

cl. a V-a, Școala nr. 2, Piatra-Neamț

Premiul II, secțiunea „Proză – elevi de gimnaziu”

Un bob...

Copii, voi știți că în plantațiile de piper din China boabele de piper vorbesc? Nu mă credeți? Sigur, vă veți lămuri după ce vă voi povesti.

Ieri mama a făcut mâncare și a pus în farfurie și puțin piper. După ce am început să mănânc, un bob de piper a sărit din farfurie și a început să-mi vorbească:

— Poftă bună!

— Mulțumesc. Cum de vorbești, bobule de piper?

— Mă numesc Piperel și sunt special. Vin din China.

— Ce interesant! Îmi spui și mie povestea ta?

— Desigur! De când eram mic am vrut să ajung un bob de zahăr.

— De ce?

— Copiii nu mă iubesc deloc; pe când eu sunt mic, negru, pipernicit și scofâlcit, zahărul e frumos, dulce și e iubit de toată lumea. Aș fi fost în stare de orice ca să ajung zahăr. Când a venit vremea culesului i-am întrebat pe bătrânii piperosi unde aș putea să mă schimb în zahăr. Ei mi-au

spus că în Rusia există un lac ce transformă totul în opusul său. Eu doream să devin dulce în loc de iute și alb în loc de negru.

— Dar cum ai ajuns în Rusia?

— Simplu. Piperul este pus în lăzi speciale și transportat în diferite țări, unde urmează să fie prelucrat. Eu trebuia să merg în India, dar am sărit în lada ce mergea spre Rusia.

— Și ai ajuns la lac?

— Da, dar nu am mai intrat, din fericire. Piperică, prietenul meu cel mai bun, mi-a deschis ochii și mi-a spus că fiecare are rostul său în lume. Nu trebuie să încercăm să ne schimbăm; și noi, boabele de piper, suntem făcute pentru a da gust mâncării. Dacă nu am fi, nu ați mai mâncat bucate aromate. Mă bucur că nu am fost schimbat. Te sfătuiesc să fii mulțumită de ceea ce ești și să nu îți dorești să fii altcineva. Ai încredere în destin.

— Mulțumesc. Acum ce vei face?

— Mă întorc în mâncarea ta! Pa!

— Dar...

Piperel a intrat în mâncare, iar eu am continuat să mănânc, gândindu-mă la această întâmplare.

Ion Zderciuc, *Nod*